

Kris Tavernier

Adams relatie en wandel met God

‘En zij hoorden de stem van de Heere God, Die in de hof wandelde, bij de wind in de namiddag. Toen verborgen Adam en zijn vrouw zich voor het aangezicht van de Heere God te midden van de bomen in de hof.’

Genesis 3:8

Als je nagaat wat er hier over Adam geschreven staat, dan weten we eigenlijk niet zoveel van hem. En wat we wel over hem weten, is niet zo positief. We denken dan vooral aan Adam als de in de zonde gevallen mens, door wie de zonde en de dood in de wereld zijn gekomen (Rom. 5:12). Dat heeft natuurlijk alles te maken met die ene, bekende daad van overtreding in de hof van Eden (Rom. 5:17-18). Adam at van de boom van de kennis van goed en kwaad (Gen. 3:6). Toch zijn wijzelf geen haar beter; ook ieder van ons zou hebben gegeten van die vrucht.

Kort daarna kwam de Heere God in de hof wandelen. Kennelijk was het Zijn gewoonte in de avondkoelte naar de mens toe te komen. Adam en Eva herkenden meteen het geluid van de Heere God, Die wandelde in de hof. Maar nu verborgen ze zich. Dat was voor die tijd niet zo geweest. Adam had wel vaker contact gehad met God. Zo had God hem persoonlijk gezegd om niet van die ene boom te eten (Gen. 2:16-17). Ook bracht Hij al de dieren bij Adam om te zien hoe deze ze zou noemen, en vervolgens ook de vrouw (Gen. 2:19, 22). Dit alles toont dat er een *relatie* was tussen God en de mens. We kunnen het plaatje verder wel inkleuren. God kwam niet zomaar in de hof wandelen om te kijken naar alles wat Hij had gemaakt. Hij kwam hier wandelen om daar Adam en later ook Eva te ontmoeten. Adam was de eerste mens, en daarmee ook de eerste die wandelde met God.

Gods doel met de mens

Hiermee wordt meteen duidelijk wat God met de mens voor had. God maakte de mens als een relationeel wezen, en wel allereerst om een relatie aan te gaan met de Heere God *Zelf*. Het is treffend om de *eerste* tekst in de Bijbel waar over 'wandelen' wordt gesproken (Gen. 3:8), te vergelijken met de *laatste* tekst die over 'wandelen' spreekt (Openb. 21:24). Beide keren gaat het erom dat er een relatie is tussen God en de mensen.

Beide keren, in de hof van Eden en tijdens het duizendjarig Vrederijk, is daar een boom (of: het geboomte) van het leven. Dit is een uniek kenmerk voor beide perioden. Het geboomte dient ter instandhouding van de mens en zorgt ervoor dat de relatie met God kan blijven voortbestaan. Zeg maar met de idee: 'zo mag het blijven duren'. Het heeft bij Adam echter niet zo mogen zijn, en het zal ook in het duizendjarig Vrederijk niet zo blijven. Toch zal God het uiteindelijk nog *beter* maken. Want in de eeuwige toestand wordt niet meer gesproken over 'wandelen', maar over 'wonen' (Openb. 21:3). Maar voordat de eeuwige toestand aanbreekt, komt er een rebellie en daarmee ook een einde aan het Vrederijk (Openb. 20:7-9).

Ongehoorzaamheid

Wat een trieste zaak beschrijft Genesis 3. De wandel, de relatie met God, ging verloren. De mens verborg zich voor het aangezicht van de Heere God. Dat had hij ongetwijfeld nog nooit gedaan. Ik kan me voorstellen dat de mens normaal gesproken uitzag naar het moment waarop God in de hof kwam, om met hem te wandelen. Maar op die vreselijke dag, in de avondkoelte, was het totaal anders. De mens beseftte dat hij het verprutst had. Hij durfde God niet meer onder ogen te komen. De wandel met God was verstoord, dat was het gevolg van de zonde. De praktische relatie met God kon niet worden voortgezet. De zondeval veroorzaakte direct een relatiebreuk, de mens verborg zich en er was geen wandel met God meer.

Adams zonde was een daad van overtreding en ongehoorzaamheid. Hij kon wandelen met God in de hof van Eden, zolang hij Gods gezag erkende. Vanaf het moment dat hij dit niet meer deed, was het kwaad geschied. De *gehoorzaamheid* had plaatsgemaakt voor *ongehoorzaamheid*. Sindsdien worden mensen die niet met God rekenen, dan ook beschouwd als 'zonen van de ongehoorzaamheid' (Ef. 2:2; 5:6; Kol. 3:6).

Er is nog een vergelijking te maken tussen de tijd in de hof van Eden en het duizendjarig Vrederijk. Heel speciaal voor die twee perioden in de wereldgeschiedenis is immers dat er openlijke *erkenning* is van het gezag van God, resp. van Christus. Daardoor is er in die twee perioden ook een ‘wandelen’ van God en de mens *samen* hier op aarde mogelijk. De volken zullen met God wandelen in het duizendjarig Vrederijk, zolang ze Christus’ gezag erkennen. Hier vinden we de fundamentele voorwaarde voor onze relatie met God. *De absolute voorwaarde om te kunnen wandelen met God, is Hem te erkennen als Heer*. Daar waar Hij niet als Heer wordt erkend, is er geen praktische relatie met Hem mogelijk. Wij kunnen met God wandelen, zolang wij Christus’ gezag over ons leven erkennen. Wees eerlijk tegenover jezelf: als je Zijn gezag niet erkent in je leven, wandel je dan met God?

Op een bespreking hadden we het eens over gehoorzaamheid aan God. Iemand zei: ‘Ik wil wel gehoorzaam zijn, maar hoe? Ik weet niet wat Hij wil van mij’. Ik begreep zijn probleem, en we kennen dat allemaal wel, denk ik. Ik deed een voorstel: ‘Laten we beginnen met gehoorzamen aan wat we wél weten’. Heel veel van wat God van ons wil, staat in Zijn Woord, of is rechtstreeks af te leiden uit de principes van het Woord. Als we daarin gehoorzaam blijken te zijn, zou God dan niet méér van Zijn wil voor ons leven openbaren? Is het niet logisch dat God eerst wil zien of wij gehoorzaam zijn aan wat ons reeds is geopenbaard, voordat Hij ons méér kan en zal tonen?

Als God willen zijn

Wat is er nu precies fout gegaan? Hoe komt het dat de mens ongehoorzaam geworden is aan God? Allereerst blijkt dat de boom van de kennis van goed en kwaad *aantrekkelijk* was geworden voor Eva. Zij zei immers dat die boom in het midden van de hof stond (Gen. 3:3). Maar in werkelijkheid was het de boom van het leven, die in het midden van de hof stond (Gen. 2:9). De slang vertelde de vrouw dat zij als God zou zijn, ‘goed en kwaad kennend’ (Gen. 3:5). Dat laatste blijkt achteraf ook zo te zijn (Gen. 3:22). Echter, de mens kan met die kennis niet omgaan en blijkt naderhand niet in staat te zijn om alleen het goede te doen.

Het is dit verlangen om als God te willen zijn, dat de vrouw ertoe bracht nog eens aandachtiger naar de boom te kijken. Toen zag ze dat de boom goed was om ervan te eten en dat hij een lust was voor het oog en begerenswaardig om er verstandig door te worden (vs. 6). Daardoor ontstond de gedachte dat God iets goeds zou hebben achtergehouden, en niet Zijn volle zegen zou hebben geschonken. Och, kende zij God maar beter! Nu wilde zij zelf als God zijn en is ze verleid tot hetzelfde

verlangen dat de satan had (Jes. 14:14). De heerschappij van God is dan niet langer een zegen, maar wordt als een juk gezien. Daarom wilde ze Zijn heerschappij afwerpen om zelf als God te kunnen zijn. Daar zit nu de kern, het hart van de zonde: het niet willen rekenen met God. Elke zonde kunnen wij zo bezien. Wij willen zelf voor God spelen en bepalen wat goed en kwaad is. Wij vertrouwen er niet op dat God het *beste* met ons voor heeft. We worden ongehoorzaam en vallen in overtreding.

Geen toegang meer tot de boom van het leven

De gehoorzaamheid aan God blijkt ook een absolute voorwaarde te zijn voor de toegang tot de boom van het leven: *'Toen zei de HEERE God: Zie, de mens is geworden als één van Ons, omdat hij goed en kwaad kent. Nu dan, laat hij zijn hand niet uitsteken en ook van de boom des levens nemen en eten, zodat hij eeuwig zou leven!'* (Gen. 3:22).

De toegang tot de boom van het leven werd de mens dan ook ontzegd (vs. 23-24). Dit was een uiterst genadig besluit van God! Stel je voor wat er zou zijn gebeurd als God dit niet had gedaan. Dan zou de mens voor eeuwig zijn blijven leven in ongehoorzaamheid ten opzichte van God, met alle gevolgen van dien (vgl. Gen. 6:5). Dat zou een regelrechte ramp zijn geweest!

Het hart van God

Zo kwam er voorlopig een einde aan de relatie tussen God en de mens, maar daarbij bleef het gelukkig niet. Gods liefde voor de mens is immers veel groter, dan dat Hij hem voor eeuwig in de zonde zou laten voortleven. Hij wilde de verbroken relatie herstellen. Dat zien wij in beeld bij de huiden, waarvan Hij kleren voor hen maakte (Gen. 3:21). Voor die kleren moest er een dier sterven. Dit was het *eerste* offer in de Bijbel, en het werd door God *Zelf* gebracht. Het spreekt reeds van het offer van de Heere Jezus Christus, dat zo'n vierduizend jaar later zou worden gebracht. Ook dat laatste offer is door God *Zelf* gebracht, en het dient ertoe om ons te kunnen bekleden met de klederen van het heil, 'de mantel van de gerechtigheid' (Jes. 61:10).

Zoals gezegd: dit herstel kon niet zomaar gebeuren. Er moest bloed vloeien, er moest een offer worden gebracht. Het *volmaakte* Offer moest worden gebracht. Dat is het offer van de Onschuldige, Die *Zelf* nooit ongehoorzaam is geweest jegens God en tijdens Zijn leven hier op aarde voortdurend met God heeft gewandeld. Het

enige moment waarop de gemeenschap werd onderbroken, was tijdens de drie uren van duisternis: *‘Mijn God, Mijn God, waarom hebt U Mij verlaten?’* Dit lijden in de verlatenheid van God was nodig, omdat wij de gemeenschap met God hadden verbroken, maar Hij toch met ons wilde wandelen. Wat een zegen is het dat de volmaakte gehoorzame Mens gekomen is en het werk heeft volbracht!

Er is nog meer. God gaf bovendien aan dat Hij door het Nageslacht van de vrouw het werk van de duivel zou verbreken (Gen. 3:15; vgl. Gal. 4:4; 1 Joh. 3:8). De duivel zou de strijd niet winnen, want God heeft het laatste woord. Zo heeft de satan wel de ‘hiel’ van de Heere Jezus vermorzeld, d.i. een einde gemaakt aan Zijn leven op aarde. Maar Christus heeft op het kruis de *kop* van de satan, de oude slang, vermorzeld (Openb. 12:9). Door Zijn sterven en opstanding heeft Christus de definitieve overwinning op de satan behaald, tot eer van God.

Na de zondeval

Hoe is het verder gegaan na de zondeval en de verdrijving van de mens en zijn vrouw uit de hof van Eden? Konden zij toen nog verder met God ‘wandelen’? Ook daarover weten wij weinig, maar er zijn wel goede aanwijzingen. In Genesis 5 zien wij het nageslacht van Adam, althans de gelovige lijn daarvan. Met de geboorte van Enos – de zoon van Seth, de zoon van Adam –, begon men de naam van de Heere aan te roepen (Gen. 4:26). Ook lezen wij over Henoeh, dat hij ‘wandelde met God’ (Gen. 5:22). Van Noach lezen we dat eveneens, en hij was een ‘rechtvaardig, oprecht man onder zijn tijdgenoten’ (Gen. 6:9). God heeft de mens niet in de steek gelaten. God zag vooruit naar het kruis van Golgotha en zo kon Hij verder met de mens gaan, zij het niet meer zoals in de hof van Eden.

Dat zal Adam en Eva ongetwijfeld veel pijn en verdriet hebben bezorgd. Vaak zullen zij hebben gedacht: ‘Was het maar weer zoals vroeger in de hof van Eden’ (bijv. na de moord op Abel). Hierin zien wij, tot slot, ook een praktische les voor onszelf. Hoe is het gesteld met uw wandel met God? Kent u perioden in uw leven waarin het beter was dan nu? Adam en Eva konden niet teruggaan naar de hof van Eden. Maar wij kunnen wel altijd teruggaan naar het kruis van Golgotha. Daar mogen wij afleggen wat onze wandel met God verhindert – om dan opnieuw, samen met Hem, verder te gaan.

